

Sygn.akt III AUa 337/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Teresa Suchcicka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 r. w B.

sprawy z odwołania H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek

na skutek apelacji wnioskodawczyni H. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt V U 134/16

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążania odwołującej kosztami zastępstwa prawnego za drugą instancję.

SSA Teresa Suchcicka SSA Marek Szymanowski SSA Bożena Szponar – Jarocka

Sygn. akt III AUa 337/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. orzekł o odpowiedzialności H. G., jako członka zarządu Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., za zobowiązania powstałe z tytułu nieopłaconych przez spółkę składek na ubezpieczenia społeczne - za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r. - w łącznej kwocie 439.863,63 zł, w tym: - z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r. w kwocie 264.094,92 zł, odsetek za zwłokę w kwocie 74.874,00 zł oraz kosztów egzekucyjnych w kwocie 1.504,20 zł; - z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r. w kwocie 76.096,41 zł, odsetek za zwłokę w kwocie 21.490,00 zł oraz kosztów egzekucyjnych w kwocie 527,80 zł; - z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za kwiecień 2013 r., maj 2013 r. oraz sierpień 2013 r. w kwocie 1.026,50 zł, odsetek za zwłokę w kwocie 240,00 zł oraz kosztów egzekucyjnych w kwocie 9,80 zł. Odsetki za zwłokę zostały wyliczone na dzień 18 grudnia 2015 r., tj. na dzień wydania decyzji o odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązanie spółki.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w okresie powstania zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne członkiem zarządu spółki Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.

z siedzibą w B. była H. G.. Spółka jako płatnik składek, wbrew obowiązkowi obliczania, rozliczania i przekazywania co miesiąc do Zakładu (...) należnych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne oraz na FP i FGŚP, nie regulowała należnych zobowiązań za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r. Zakład wskazał, że stosownie do treści art. 116 Ordynacji podatkowej oraz

art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych członkowie zarządu odpowiadają całym swoim majątkiem za zaległości spółki z tytułu nieopłaconych składek, które powstały w czasie pełnienia ich obowiązków, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się w całości lub w części bezskuteczna. Organ rentowy wywodził, iż egzekucja skierowana do majątku Spółki okazała się bezskuteczna, zaś wnioskodawca nie wykazał, aby w sprawie zachodziły okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła H. G.. Zaskarżając decyzję w całości, zarzuciła jej naruszenie szeregu przepisów ordynacji podatkowej oraz całkowite pominięcie dowodów zgromadzonych w KRS, z których wynika, że w czasie wydawania decyzji odwołująca nie była członkiem zarządu. Podnosząc, że w momencie pełnienia funkcji członka zarządu nie było podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie w całości decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił odwołanie i zasądził od H. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy ustalił, iż z ustaleń Sądu wynika, że spółka Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. została wpisana

do Krajowego Rejestru Sądowego przez Sąd Rejonowy w Białymstoku

XII Wydział Gospodarczy pod nr KRS (...). W okresie od 13 marca 2006 r. do 29 czerwca 2015 r. funkcję Prezesa Zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. sprawowała H. G.. W aktach rejestrowych spółki znajduje się oświadczenie H. G. o rezygnacji - z dniem 18 kwietnia 2014 r. - z funkcji Prezesa Zarządu w/w spółki i uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki z o.o. w W. pod firmą Przedsiębiorstwo (...) o przyjęciu rezygnacji.

Spółka zatrudniała pracowników i z tego tytułu była zobowiązana

do opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za dany miesiąc, nie później niż do 15 dnia następnego miesiąca. Spółka nie dopełniła ustawowego obowiązku opłacania składek za zatrudnionych pracowników - za okres: od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r. W toku postępowania egzekucyjnego dokonano zajęcia rachunku (...) Bank S.A. oraz (...) S.A. W związku ze zbiegiem egzekucji sądowej z administracyjną tytuły wykonawcze należności za okres od września do października 2012 r. - zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego I Wydział Cywilny w B.

z dnia 28 stycznia 2013 r. - zostały przekazane Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim do łącznego prowadzenia egzekucji. Egzekucja prowadzona przez komornika sądowego z rachunków bankowych oraz ruchomości okazała się bezskuteczna. Część maszyn zajęta przez komornika była własnością spółek leasingowych. W okresie od stycznia do lutego 2013 r. spółka dokonała sprzedaży większości zajętych (dnia 7 lutego 2013 r.) maszyn i sprzętów budowlanych. Postanowieniami z dnia 22 września 2014 r. (znak JR Km 612/13, JR Km 818/13) postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Wnioskiem z dnia 8 maja 2013 r. tytuły wykonawcze obejmujące należności z FUZ i FUS za miesiąc sierpień 2012 r. zostały przekazane Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w B. celem dalszego prowadzenia postępowania z innych praw majątkowych. Postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 r. (znak EA/511-381/HN/15) postępowanie zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Dyrektora Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w B. z wierzytelności pieniężnych również okazało się bezskuteczne.

Dnia 27 marca 2013 r. dokonano zajęcia wierzytelności pieniężnej na należności na FUS i FUZ za listopada 2012 r. w Urzędzie Miejskim w B.. Pismem z dnia 8 kwietnia 2013 r. dłużnik zajętej wierzytelności oświadczył, że nie posiada zobowiązań wobec spółki. Dnia 24 kwietnia 2013 r. dokonano zajęcia wierzytelności pieniężnej na należności na FUS i FUZ na okres od grudnia 2012 r. do stycznia 2013 r. w Urzędzie Miejskim w K.. Pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. urząd miejski poinformował, że nie zawierał żadnych umów na wykonanie usług z firmą (...) sp. z o.o. Postanowieniem z dnia 13 lipca 2015 r. Dyrektor Oddziału ZUS w B. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec spółki na należności za okres od listopada 2012 r. do kwietnia 2013 r.

Zgodnie z treścią art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie. Jak stanowi zaś art. 116 § 1 tej ustawy, za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy;

2) nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Stosownie do § 2 tego przepisu, odpowiedzialność członków zarządu, określona w § 1, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. O odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej organ podatkowy orzeka w drodze decyzji (art. 108 o.p.).

Zgodnie zaś z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio m.in. przepis art. 107 i 116 Ordynacji podatkowej, natomiast zgodnie z art. 32 powołanej ustawy, wskazane przepisy Ordynacji podatkowej stosuje się także do należności z tytułu składek na (...) oraz na ubezpieczenie zdrowotne.

Z analizy przytoczonych wyżej przepisów wynika, że do ustalenia odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej konieczne jest zarówno ustalenie pozytywnych jej przesłanek, czyli bezskuteczności egzekucji zaległości z majątku spółki oraz wykazanie, że termin płatności zobowiązań upływał w czasie pełnienia przez niego obowiązków członka zarządu, jak również stwierdzenie, że nie zachodzą przesłanki wyłączające tę odpowiedzialność. Jednocześnie z treści art. 116 o.p. jednoznacznie wynika, że do orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu spółki spośród powyższych przesłanek na organie podatkowym (odpowiednio – organie rentowym) spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności pełnienia obowiązków członka zarządu w czasie gdy upływał termin płatności zobowiązania podatkowego (czy też zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz (...)), które przerodziło się w dochodzoną zaległość spółki oraz bezskuteczność egzekucji przeciwko spółce. Natomiast ciężar wykazania którejkolwiek okoliczności uwalniającej od odpowiedzialności spoczywa na członku zarządu. Zwrot: „członek zarządu nie wykazał, że...” jednoznacznie określa bowiem jego obowiązki w zakresie dowodzenia wymienionych okoliczności (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 06 marca 2003r., sygn. akt SA/Bd 85/03; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 września 2005r., sygn. akt FSK 2062/04). Z powyższego wynika zatem, iż członek zarządu, broniąc się przed nałożeniem odpowiedzialności z art. 116 o.p. w zw. z art. 31 i art. 32 ustawy o s.u.s., może zarówno

kwestionować fakt istnienia pozytywnych przesłanek swej odpowiedzialności, jak i wskazywać na zaistnienie okoliczności ekskulpujących.

Sąd Okręgowy wskazał, iż na gruncie niniejszej sprawy nie budziło wątpliwości, iż organ rentowy w dniu 18 grudnia 2015 r., stosownie do treści art. 108 Ordynacji wydał decyzją określającą wysokość zaległości z tytułu nieopłaconych składek

na ubezpieczenie społeczne za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 oraz

za sierpień 2013 r. (w tym na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres

od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz za sierpień 2013 r.; na Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego za okres od sierpnia 2012 r. do maja 2013 r. oraz

za sierpień 2013 r.; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za kwiecień 2013 r., maj 2013 r. i sierpień 2013 r.) w łącznej kwocie wysokości 439.863,63 zł, wskazując przy tym wysokość należnych odsetek oraz kosztów egzekucyjnych. Poza sporem pozostawało również to, że termin płatności zaległości Spółki z tytułu wskazanych powyżej składek upływał w czasie pełnienia przez H. G. obowiązków członka zarządu. Późniejsza rezygnacja z funkcji członka zarządu, jak również sprzedaż udziałów w spółce nie zwalnia natomiast wnioskodawczyni od odpowiedzialności za zaległości powstałe przed tymi zdarzeniami. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykazał również, iż egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna.

Bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności. Przez „egzekucję” należy rozumieć zagwarantowaną przez państwo możliwość przymusowej realizacji przewidzianych obowiązującymi przepisami prawa określonych rodzajów odpowiedzialności. Bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 116 § 1 Ordynacji wiąże się natomiast z brakiem możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela poprzez wszczęcie i przeprowadzenie przez organ egzekucyjny egzekucji, skierowanej do majątku spółki. Wykładnia językowa art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej nie pozostawia bowiem wątpliwości,

że przesłanką odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej za jej zobowiązania publicznoprawne jest to, aby egzekucja tych właśnie należności (podatkowych, składkowych) okazała się bezskuteczna. Przy czym egzekucja musi być skierowana do całego majątku dłużnika a nie tylko do jego części (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., sygn. akt I UZP 4/09).

W ocenie Sądu nie budziło wątpliwości, iż na gruncie niniejszej sprawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykazał przesłankę bezskuteczności egzekucji. Jak wynika bowiem z akt sprawy, egzekucja skierowana do majątku Spółki tj. z rachunków bankowych, wierzytelności oraz ruchomości okazała się bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 22 września 2014 r. znak: JR Km 612/13 i postanowieniem z dnia 22 września 2014 r. znak: JR Km 818/13 postępowanie egzekucyjne, prowadzone w związku ze zbiegiem egzekucji przez komornika sądowego, zostało umorzone. Spółka w okresie od stycznia 2013r. do lutego 2013r. dokonała sprzedaży większości zajętych dnia 07 lutego 2013r. maszyn i sprzętów budowlanych. W związku z powyższym na wniosek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim R. J. w Sądzie Rejonowym w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny pod sygn. akt II K 175/14 toczy się postępowanie przeciwko H. G. o celowe wyzbycie się majątku przez dłużnika w celu uniknięcia egzekucji. Ponadto na wniosek (...) Oddział w B. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim II Wydział Karny wyrokiem nakazowym z dnia 3 lipca 2013r. sygn. akt

II W 234/13 uznał H. G. obwinioną o czyn z art.98 ust. 1 pkt 1a oraz ust.3 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych za winną popełnienia zarzucanego jej czynu skazując na karę grzywny. Bezskuteczne okazały się również egzekucje: z rachunku bankowego w (...) S.A., w (...) BANK S.A., w (...) S.A. i wierzytelności pieniężnej w Urzędzie Miejskim w B. i K. - prowadzone przez Dyrektora Oddziału ZUS w B. i z innych praw majątkowych prowadzona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.. Spółka nie posiadała majątku nieruchomego, zatem niemożliwe było prowadzenie egzekucji z nieruchomości.

Odnosząc się do zarzutów skarżącej Sąd Okręgowy przypomniał, że należności organu ubezpieczeń społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych mają charakter płatności (wierzytelności) samoobliczanych i opłacanych przez płatnika składek (spółkę) w terminach ustawowo określonych, bez potrzeby uprzedniego wzywania do ich wykonania. Powinny być samoobliczone i samoopłacane przez zobowiązanego płatnika składek bez uprzedniego wzywania go do wykonania tego obowiązku przez ZUS. Spółka nie wypełniła w/w obowiązków jako płatnik składek, wysokość zaległości stwierdzonych zaskarżoną decyzją wynika natomiast z dokumentów rozliczeniowych złożonych przez płatnika.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie zachodzą również przesłanki wyłączające odpowiedzialność skarżącej. Już na wstępie należy wskazać, iż przesłanki egzoneracyjne określone w art. 116 ustawy Ordynacja podatkowa stanowią katalog zamknięty. Ciężar dowodu ich istnienia spoczywa wyłącznie na członku zarządu. Sąd nie jest obowiązany do poszukiwania środków dowodowych, nawet w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdyż przepisy procedury cywilnej nie dają podstaw do traktowania tego rodzaju spraw w szczególny sposób, a zgodnie z zasadą określona w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywa na wnoszącym odwołanie.

W niniejszej sprawie odwołująca reprezentowana przez adwokata nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, które mogłyby zwolnić ją z odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Co istotne skarżąca nie złożyła w tym zakresie żadnych wyjaśnień,

a nadto nie stawiała się na żadnym z kilku wyznaczonych przez Sąd posiedzeń do których w kilku przypadkach była zobowiązana do osobistego stawiennictwa. Uwaga ta dotyczy także jej pełnomocnika, który w sądzie nie pojawił się ani razu. Jednocześnie z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie wynika, aby H. G. we właściwym czasie zgłosiła wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) albo aby niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jej winy i w końcu aby wskazała mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości spółki w znacznej części.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) orzekła o kosztach zastępstwa procesowego w sprawie.

H. G. wywiodła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całość zarzucając mu naruszenie przepisów prawa i wnosząc o jego uchylenie. W świetle konstrukcji apelacji i jej uzasadnienia skarżąca zarzuca

1. nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 w zw. z art. 368 k.p.c.);
2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a w

szczególności pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę oraz pominięcie dowodu z zeznań w charakterze strony.

Z treści uzasadnienia wynika, przy tym, iż zdaniem skarżącej orzeczenia nie czyni zadość wymogom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zgodnie z którym uzasadnienie wyroku powinno

zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Zdaniem skarżącej Sąd I instancji nie dokonał pełnych ustaleń faktycznych niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd ten, poza dopuszczeniem dowodów z dokumentów, nie przeprowadził postępowania dowodowego, nie dopuścił wnioskowanych przez stronę powodową dowodów, zaniechał w szczególności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze strony oraz dowodu z opinii biegłych sądowych. Jak wynika z treści art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających

wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia opinii.

Sformułowany wniosek apelacyjny zmierza do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania .

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu

Podniesione w apelacji zarzuty w okolicznościach niniejszej sprawy sprowadzają się do próby obciążenia Sadu Okręgowego własnymi zaniedbaniami i zaniechaniami w zakresie realizacji obowiązków strony w postępowaniu cywilnym. Jak wiadomo zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Tymczasem odwołująca się reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata (k. 23) w istocie stosowała technikę przeciągania tego postępowania bez istotnej aktywności dowodowej. I tak :

- na wyznaczony na pierwszy termin rozprawy w dniu 26.04.2016r., o którym ją zawiadomiono w dniu 29 lutego 2016r. (k. 21) nie stawiała się, a w dniu 22.04.2016r. wniosła o odroczenie rozprawy, tłumacząc to złym samopoczuciem (bez potwierdzenia zaświadczeniem lekarskim w szczególności pochodzącym od lekarza sądowego) oraz poinformowała o ustanowieniu pełnomocnika składając pełnomocnictwo (nie zawierając daty jego udzielania):

- na kolejny termin rozprawy w dniu 23 sierpnia 2016r. (k 33) nie stawiała się ani ona ani jej pełnomocnik (z nadesłanego później e-mail wynika, iż pełnomocnikowi nie udało się dotrzeć na Dworzec Centralny w W. aby rozpocząć podróż do B. k. 34);;

- na kolejny termin tj. na dzień 18.10.2016r. odwołująca się wezwana do osobistego stawiennictwa nie stawiała się, podobnie jak jej pełnomocnik, z tym że dzień wcześniej faksem wniosła o odroczenie rozprawy w związku z chorobą, do czego dołączyła zaświadczenie lekarskie z którego wynika, iż w dniu 17 października zgłosiła się do SPZOZ w B. celem założenia aparatu H.. Z pism tych nie wynika, aby dzień ten jest został wyznaczony celem stawiennictwa w SPZOZ. Jej pełnomocnik swoją nieobecność tłumaczył kolejnym zdarzeniem losowym (k.41) tym razem awarią samochodu, która uniemożliwiła mu dotarcie nawet na Dworzec PKP w N. Mazowieckiem i dalszą podróż do B. ;

- na kolejny termin w dniu 01.12.2016 r. (k.50.) na który również wezwano ją do osobistego stawiennictwa, obje się nie stawili, co odwołująca usprawiedliwiła telefonicznie w dniu rozprawy złym stanem psychicznym i fizycznym (k. 49) ;

- podobnie nie stawili się również na termin w dniu 25.01.2017r. , na który po raz kolejny wezwano ją do osobistego stawiennictwa i na którym doszło do zamknięcia rozprawy (k. 58). Nie podejmowali prób usprawiedliwienia niestawiennictwa na ten termin .

W zakresie aktywności dowodowej w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w toku procesu nie zgłoszony został żadne wnioski dowodowe nie licząc wniosku zwartego w odwołaniu o zażądanie z Sądu Rejonowego akt KRS Spółki, co w świetle odwołania miało wykazać, że na dzień wydania decyzji odwołująca się nie była członkiem zarządu, i co w sprawie nie było sporne. Sąd Okręgowy ustalił i przyjął w podstawie faktycznej wyroku, że nie była ona członkiem zarządu w dacie decyzji jednocześnie ustalając, że była członkiem zarządu w okresie , z którego pochodzą należności , którymi ja obciążono.

W tych okolicznościach trudno jest podzielić zarzut apelacji, iż Sąd Okręgu pominął jakieś wnioski dowodowe skoro ich w istocie nie zgłoszono, albo nie przeprowadził postępowania z urzędu. Zasadą w postępowaniu dowodowym jest w świetle art. 232 zd I. k.p.c. obowiązek stron przedstawienia dowodów dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wyjątkiem natomiast sytuacja, iż to na sądzie ciąży obowiązek dopuszczenia dowodu urzędu (art. 232 zd II k.p.c). Takie same zasady obowiązują również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdzie

w myśl aktualnych reguł procesu cywilnego - co do zasady nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodów z urzędu. Pewną aktywność w tym zakresie sąd powinien wykazać jedynie w sytuacji gdy ma do czynienia z osobą niepodaną działającą w sprawie bez fachowego pełnomocnika (wyrok z dnia 8 grudnia 2009 r., I UK 195/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 190, wyrok z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 377/06, OSP 2008 Nr 1, poz. 8, wyrok z dnia 4 października 2006 r., II UK 43/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 293), co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Nie do końca jest jasny zarzut podnoszony w uzasadnieniu apelacji, zgłoszony w oderwaniu od okoliczności niniejszej sprawy co niedopuszczenia dowodu z bliżej nieokreślonej opinii biegłego na bliżej nie określonej okoliczność. W świetle art. 278 §1 k.p.c. sąd dopuszcza w sprawie dowód z opinii biegłego gdy dla jej rozstrzygnięcia niezbędne jest skorzystania z widomości specjalnych. W sprawie jednak okoliczności, dla wyjaśnienia których koniecznym byłaby opinia biegłego Sąd Okręgowy nie stwierdził, a apelacja również ich nie wskazuje czyniąc powyższy zarzut. Za złożenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego nie może być traktowany zarzut zawarty w odwołaniu, iż nie uczynił tego organ rentowy. Trzeba bowiem pamiętać, iż nawet uprawnione zarzutu co do uchybień organu netowego na etapie postępowania administracyjnego nie mają większego znaczenia skoro sąd w istocie rozpoznaje sprawę na nowo orzekając o zasadności decyzji. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142, z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65),

Nie można też podzielić zarzutów dotyczących konstrukcji uzasadniania (art.328 §2 k.p.c.), bowiem ustalenia Sądu Okręgowego poczynione przede wszystkim w oparciu o dowody z dokumentów, do których Sąd Okręgowy się odwołał w uzasadnieniu uznając je za wiarygodne (w zasadzie były bezsporne) były wystarczające do zastosowania prawa materialnego. Przypomnieć też trzeba, iż jakość uzasadnienia nie ma wpływu na treść wyroku, bowiem z punktu sekwencji procesowej jest ono następstwem wydanego wyroku a nie odwrotnie (por. w tym zakresie też: wyroki SN: z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 482; z dnia 9 lipca 1998 r., I PKN 234/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 487; z dnia 7 kwietnia 1999 r., I PKN 653/98, OSNAPiUS 2000 nr 11, poz. 427 oraz z dnia 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352; z dnia 18 sierpnia 2009 r. I UK 74/09 LEX nr 530693; z dnia 8 października 2009 r. II CSK 153/09 LEX nr 553674).

W kontekście powyższego nie może być uznany za trafny zarzut nierozpoznania istoty sprawy, bowiem takową Sąd Okręgowy rozpoznał czyniąc niezbędne ustalenia faktyczne i orzekając merytorycznie o prawidłowości zaskarżonej decyzji w aspekcie wniesionego odwołania. Przypomnieć wypada w tym zakresie, iż w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że nierozpoznanie istoty sprawy polega na błędnym przyjęciu przez sąd pierwszej instancji przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie (prekluzja, przedawnienie, potrącenie, brak legitymacji, prawo zatrzymania itp.) albo na zaniechaniu zbadania (w ogóle) materialnej podstawy żądania, na niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia albo na całkowitym pominięciu merytorycznych zarzutów pozwanego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 Nr 1, poz. 22; z dnia 28 października 1999 r., II CKN 521/98, LEX nr 50700; z dnia 28 listopada 2000 r., IV CKN 175/00, LEX nr 515416; z dnia 8 listopada 2001 r., II UKN 581/00, LEX nr 567859; z dnia 2 października 2002 r., I PKN 482/01, LEX nr 577445; z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LEX nr 151622; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z dnia 17 kwietnia 2008 r., II PK 291/07, LEX nr 837059; z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 661/09, LEX nr 737251).

Reasumując powyższe rozważania niezasadność podniesionych zarzutów procesowych, a jak wiadomo w przypadku zarzutów procesowych sąd odwoławczy nie bierze pod uwagę uchybień, których nie podniesiono w apelacji (poza nieważnością postępowania) sprawia, iż stan faktyczny ustalony został przez Sąd Okręgowy w sposób niewadliwy i może on stanowić także podstawę faktyczną także orzeczenia Sądu Apelacyjnego. Istotnym elementem tego stanu faktycznego jest konkluzja, iż odwołująca pełniła funkcje członka zarządu w okresie, w którym powstały objęte decyzją należności i nie wykazała żadnej przesłanki egzoneracyjnej zwalniającej z odpowiedzialności za te zobowiązania, a jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy na niej spoczywał w tym zakresie obowiązek dowodowy. Przechodząc na grunt

prawa materialnego godzi się przypomnieć, iż zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2009r., Nr 205, poz. 1585 z późniejszymi zmianami) szczegółowo wymienione w nim przepisie ustawy z dnia 29.08.1997 Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2017 poz. 201 j.t.) stosuje się odpowiednio do należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, a na podstawie art. 32 - także do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Stosownie do art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1) nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo

b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości nastąpiło bez jego winy;

2) istnienia mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Zasady te stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub współnika spółki w organizacji. A zatem przesłankami odpowiedzialności członków zarządu jest:

1. powstanie zobowiązania w czasie pełnienia funkcji;

2. bezskuteczność egzekucji w stosunku do podmiotu zobowiązanego;

3. niewykazanie przez członka zarządu, że złożono we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe albo wykazanie braku winy w niepodjęciu działań w tym kierunku;

4. niewskazanie przez członka zarządu mienia umożliwiającego zaspokojenie zaległości w znacznej części.

Jak wspomniano wcześniej nie było przedmiotem sporu, że zobowiązania objęte zaskarżonymi decyzjami powstały w czasie pełnienia funkcji członka zarządu przez skarżącą. Bezskuteczność egzekucji z majątku spółki również została w sposób wystarczający wykazana nieudanymi egzekucjami komorniczymi (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2009 r., sygn. akt I UZP 4/09, OSNAPiUS 2009, nr 23-24, poz. 319). Wykazanie pozostałych przesłanek obciążało odwołującą i w sprawie nie nastąpiło.

W tym stanie rzeczy apelacja na zasadzie art. 385 k.p.c. podlegał oddaleniu.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na zasadzie art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę obciążenie skarżącej przedmiotowym składkami w znacznej wysokości.